

Kicsit elkedvetlenedett. Hát ő is csak ilyen közhelyeket tud beleírni?... Nézte, ahogy Ákos fölemeli a könyvet, elolvassa az ajánlást. Nem, nem, valami mást kellett volna...! No, majd a többibe. Ez a szerkesztője lesz. Hát akkor talán azt, hogy a finomizlésű... De ez olyan semmitmondó! — Az irodalom barátjának... — Nem jó, nem jó! Ez is banális. Sőhajtott. Mosolyogni próbált.

— Írásközben nem gondolkozom ennyit. De igazán.

Ákos csak nézte egy darabig, aztán elmosolyodott.

— Az is nagy öröm lesz, mikor majd a kirakatokban látod a könyvedet.

Tamás elpirult. Valami kellemes melegség áradt szét benne. Igen, mikor majd a kirakatokban... No lám, erre nem is gondolt!

Egy közönséges, tolakodó kéz jelent meg az asztalon. Belelapozott a könyvbe.

— Bravó, fiatal barátom, bravó!...

A magas, hajlotthátú ügynök állt az asztalnál. Öreg törzsvendég. Már úgy a kávéházhoz tartozott, mint a rozoga plüss, meg az agyonfirkált asztalok. A kabátgallérja, vállá csupa korpa. Sárga agyarái között szivarcsutak szortyogott.

Megjelent egy alacsony férfi. Kopasz volt, de borzas. Pár szál haja úgy fityegett, mint egy indián törzsfőnök toldisze. Kivette az ügynök kezéből a könyvet. És csak nézte. Álla keményen, erőszakosan előreugrott. Aztán csak annyit mondott:

— Rössz a nyomás. És egyáltalán a címlap... — A fejét csóválta. Nagyon bánatosan sőhajtott. — Nem, hát ezt mégse lehet!... Ezt azért mégse!

Az ügynök vállát vonogatta.

— Miért? A címlap egész ügyes. Inkább a a kötéssel vannak bajok. Igen, igen...! — Fölemelte a könyvet. Félig lehúnyt szemmel nézte, mintha célbavenné. — Meghajlik. Figyeli? A borítólap kicsit meghajlik.

— No, az azért van... — mondta Ákos. Ő is fölemelte a könyvet. És csak magyarázott. Tamással nem is törődtek. Mintha itt se lenne.

Ő pedig csak nézte, hogy forgatják a könyvét. De mennyit beszélnek!... Aha, az ügynök most a stílusáról beszél. Gördülékeny. Azt mondja, gördülékeny. Jól van öreg csutak, nem értesz te ehhez.

De egyáltalán miért jött ide? Mit akar itt? ... Hiszen most semmit, de semmit se mondhatnak neki ezek az emberek. Idegenek. És

A TESTEMHEZ

Sót és epét tettél a számba: páratlan markod páros vagy sokszoros mérgeket rejtett.

Más voltál, mint a többi kétlábú: elkanyargott útjuktól utad, s fortyogó szegyenbe ejtett, szegyenbe, amely büntelen csikart, mint nagy

[betegség,
holott szerény erőmmel ember akartam lenni, s akartam, hogy szegény hibád elvégre tessenk, s én is fehér zászlóval akartam hozzád menni, kivel szép éveimben olyan vadul csatáztam, mert árulónak hittem, aki pokolra csábít, kivel sokat csatáztam, s míg könnyeimben

[áztam,
nem vettem észre mélyre süllyedt csodáit. — Sót és epét tettél a számba; most borral s

[tisztá mézsel
kínálgatsz egyre-másra: mögöttem

[érdekemben
szövetkeztél egy békés, fegyvertelen vitézzel: biztos derűvel állok ijesztőimmel szemben, s kihez úgy véltem: hullok, úgy látom,

[emelődtem,
— fehér kezek emeltek, s okos, mozgékony

[ujjak
futják be tájait, s bontják előttem

burkolt szépségeit. — De új vagy! ó, de újak zegzugaid, jó testem! — nézem magam,

[bolondot,
ki lassú évekig zsebében víg arannyal

kolduskodott, míg egyszer észre tért, s a

[gondot
kedvvel cserélte fel s a jajgatást kacajjal.

CSORBA GYÖZŐ

bántotta, hogy a könyvében lapoznak, hogy beszélnek róla. El innen, de gyorsan!... Péntk kotort elő a tárcájából.

— Fizetek!

Magára rántotta a kabátját. — Majd holnap bejövök — mondta, mintha ezzel mindent megmagyarázna. Szinte futott. Hátha még valami megjegyzést röpítenek utána a könyvről.

Az utcán is sietett. Minden zavarta. Az emberek arca, a közönyös tartásuk...

Végre hazaért. Az előszobában ledobta a kalapját, a kabátját. Az asztalhoz ült a könyvvel. Csönd volt. Jó, puha csönd.

Kinyitotta a könyvet. Egész közel hajolt a ropogós papirhoz. És mélyen, jólesően szívta magába a friss nyomdászagot.

A DOMB HALÁLA

Felzúg a völgy. Talán ma benne elejtett barmok húsa süll, mint roppant üst falát a lángok — vörös fák nyaldossák körül. Tinókat, szép üszöket ölnék a megvadult mészárosok: keményhasú bikák remegnek, tagló zuhan. És kés susog.

A partra hajló árva kender elengedi a lenge szöszt. Horkant a domb, úgy, mintha füstös vasvillát rázna szeme közt; pedig csak egy kopasz fa döfte kilenc gyökérrel homlokra... Mellette kék kezét törí a bokor, mint őrjöngő rokon.

CSERHÁT JÓZSEF